

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΗ ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟΥ ΙΑ'

(‘Αληθινή Ιστορία)

ΤΗΝ ‘Εθνική Βιβλιοθήκη της Στοκχόλμης, σώζεται ένα παλαιό έγγραφο, ένα πρακτικό—νά ποίμε—έπιθεβαιώσεως μίας καταπληκτικής όπτασίας, ή όποια έμφανίστηκε στα άνακτορα του βασιλέως της Σουηδίας Καρόλου ΙΑ’.

Τό έγγραφο αυτό υπογράφεται γιά τή θεβαίωσι τής άκριβείας τών γεγονότων, άπ’ τόν τότε βασιλιά Κάρολο ΙΑ’, άπ’ τόν ευνούομενο άρχιθαλαμηπόλο του Μέλνερ, άπ’ τόν βασιλικό λατρό Μπαουμγκάρτεν κ’ άπ’ τόν αλλάρχη κόμητα Βράχε.

οί όποιοί ήσαν και οί τέσσερες ατύπται μάρτυρες τής άλλοκό- του όπτασίας!

‘Ιδού μέ λίγα λόγια, ή έξιστόρησις τών υπερφυσικών γεγονότων, όπως άκριβώς άναφέρονται στο αθεντικό αυτό έγγραφο:

Μιά χειμωνιάτικη θραδεία, ο βασιλεύς Κάρολος ΙΑ’, ένας άπ’ τούς δεσποτικώτερους άλλά και πώ θετικούς και ψυχρούς ήγεμόνας τής Σουηδίας, θερμαινόταν στη φωτιά του τζακιού του ιδιαιτέρου κοινότου. ‘Ήταν από νωρίς διδιάθετος. ‘Ο πρόσφατος θάνατος τής αυζύγου του Ουλρίκης—‘Ελεονώρας, πού ή σκληρότης του είχε έπιταχύνει τό τέλος τής, τόν είχε καταθάλει έξαιρετικά. Δέν αίσθανόταν όρεγι για όπνο κ’ είχε καλέσει γιά συντροφιά τούς τρεις άλλους αλικούς του, πού αναφέραμε πώ πάνω.

Μολταπιά δέν αισθανόταν διάθεσι γιά κουβέντες. ‘Ήταν δι- αρκώς άφηρημένος, προσήλανε τό θέλημα του στις φλόγες του τζακιού κ’ ή συντροφία του, εύλαδομένη τή σιωπή του, περι- ρίζόταν να μην τόν άπαροχή μέ συζητήσεσι. Ξαφνικά, κατά τά μερόσυχτα, ο βασιλεύς σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο. ‘Α- νοίγοντάς το, ένοιωσε κάποια άνακουφισι στον ψυχρό άέρα πού τόν χτύπησε στο πρόσωπο κ’ έπείθε τό πυκνό κοτάδι τής υ- χτας τόν έμπόδιζε να διαικρινή καλά τί γίνεται έξω, ξαναγύρισε σέ λίγο στη θέσι του, ψιθυρίζοντας:

—Δέν βλέπω τή ώρα να τελειώσουν τά καινούργια άνάκτο- ρα πού χτίζω... Αλλά έδώ μωρίζουν μεσαιωνική μούχλα και τό Ρίττερχολμ δλόγυρά μου εινε πληκτικό!... ‘Ενδ είνε τόσο άμορ- φη ή Στοκχόλμη, έκέλ κάτω!...

‘Η συντροφία του έπήνεσε τήν Στοκχόλμη γιά να τόν καλο- κάρδησι, και όρθηκε κ’ αυτή πληκτικό τό Ρίττερχολμ, στο όποιο θρισκότουσαν τά παλαιά άνάκτορα. Τή στιγμή αυτή όμως, ή άνοιη αυτή συνδιάλεξι σταμάτησε ά- πότομα, γιατί άπ’ τά τζάμια τής πόρτας διέκριναν, ξαφνικά τήν μεγάλη αθούσα τών τελετών—κάτω κεί στο θάθος τού διαδρόμου—να λάμπη από μιά μυστηριώ- δη φωτοχυσία!...

‘Εκπληκτός ο αλλάρχης κόμη Βράχε, άπλωσε τό χέρι του στο σκoinί του κουδουνιού, θέλοντας να καλέση τόν φρουρό και να πληροφορηθή τί έσημαιναν τά ά- συνήθιστα έκεντα φώτα. Μά ο βασιλεύς, χλωμός άπ’ τήν ταραχή του, τόν έμπόδι- σε άμέσως κ’ έιπε μέ φωνή ταραχημένη:

—Άφήστε... Προτιμώ να δω μόνος τί συμβαίνει!...

Πήρε πράγματι τό μανδύα του, τυλί- χτηκε σ’ αυτόν, κ’ άδιάφορος στις φό- νιμες συμβουλές τών άνησυχων αλικών του προπορεύτηκε στο διάδρομο, ένδ έ- κείνοι τόν άκολουθούσαν, μέ κάποιο φόθο και δισταγμό. ‘Όταν έφτασαν στην πόρ- τα τής μεγάλης αθήσις αθούσης, συνάν- τησαν τό νυχτερινό θυρωρό τών ανακτό- ρων, ο όποιος έτρεχε κ’ αυτός να δη γιά πού λόγου άναψαν αυτά τά φώτα, σέ μιά τόσο άσυνήθιστη νυχτερινή ώρα.

‘Ο βασιλεύς, άνησυχος πάντα, άνοιξε τήν πόρτα τής αθούσης και μπήκαν όλοι μέσα. ‘Η αθούσα φωτιζόταν εκτυφλωτι- κά από ένα φως άγνωστου προελούσεως, γιατί δέν φαινόντουσαν πουθενά λυχνίες, κ’ ή λαμπάδες τών πολυελαίων ήσαν σβηστές. ‘Η αθούσα ήταν έντελώς έρημη. Μαύρα όμως πανιά μέ πένθιμες κορδέ- λες σκέπαζαν παντού και τούς τέσσερες τούχους τής αθούσης!...

—Ποιάς έντυσε τούς τούχους μέ μαύρα; ρώτησε ο βασιλεύς τόν περίτρομο θυ-

ρωρό.

—Μεγαλειότατε, τραύλιος έκείνος, ουτε στο σκευοφυλάκιο τών ‘Ανακτόρων ύπάρχει τόσο άφθονη ποσότης μαύρων ύφασ- μάτων, ουτε και κανένας θα τολμούσε να ταπεινάσει ήτοι τούς τούχους... ‘Αλλωστε αυτή ή έργασία θα άπαυτούσε ήμέρες γιά να τελειώση κ’ άσφαλώς θα βλέπαμε έκείνους πού τήν ανέλα- θαν και τήν έφεραν εις πέρας.

Δέν πρόλαβε να μιλήση ο βασιλεύς, κ’ άμέσως ένας άλλος- κος ψιθύρος γέμισε τήν αθούσα. Σέ κάθε πολυθρόνα τής και σέ κάθε κάθισμά τής παρουσιάστηκε άπότομα καθισμένο κ’ ά- πώ ένα μαυροτυμένο άτομο!...

Πλήθος όλόκληρο ήταν τώρα μαζεμένο έκει μέσα. Κ’ όλ’ αυτά τά μαυροτυμένα, χλωμά κ’ άμυλητα φαντάσματα άνη- καν, όπως έδειχναν ή σχολές τους στις τέσσερες τάξεις του κράτους: Στους ευπατριβας δηλαδή, στους κληρικούς, στους άστούς και στους χωρικούς.

Κανένα από όλα αυτά τά φαντάσματα δέν εκύττιζε, ουτε πρόσγε καν τό βασιλιά και τήν τρομαγμένη συντροφία του. ‘Αντίθετα, τά άπληγη και νευρικά μάτια τους ήσαν προσήλωμέ- να σέ μιά ώρισημένη θέσι τής αθούσης, όπου μιά νέα φρικια- στική σκηνή είχε άρχισει να διαδραματιζέται.

‘Η σκηνή αυτή, έντελώς άόρουθη, μέ έξαιρετικά ζωντανή ή- ταν ή έξησι: Στήν ώρισημένη έκεινη θέσι τής αθούσης παρουσιά- στηκε ξαφνικά ένας θρόνος, μιά έδρα δικαστών κ’ ένας κορ- μός δένδρου, σκεπασμένος μέ μαύρο ύφασμα άπ’ αυτούς πού χρησιμοποιούσαν τήν έποχή έκεινη γιά ν’ άκουμπουν σέ μελλο- θάνατος κατάδικου τό κεφάλι τους, πριν πέσει έπάνω τόν τρά- χηλό τους τό τοσκούρι τού δημού.

Στό θρόνο καθόταν ένας βασιλεύς, μέ μιά ματωμένη πληγή στο στήθος του!

Πάλι τού στεκόταν όρθιο ένα παιδάκι, μέ βασιλικό στέμμα στο κεφάλι του, ο διάδοχος δηλαδή τού νεκρού βασιλέως, πού είχε γίνει τώρα βασιλεύς.

Στήν δικαστική έδρα τέλος καθόντουσαν πολλοί δικασται μέ τόν θλουσορό πρόεδρό τους στη μέση. Αυτός, άφού σηκώθηκε και μιλήσε επί πολλήν ώρα—χωρίς ουτε μιά λέξι καθαρή ν’ ά- κουγέται, παρά μονάχα ένας άκαθόριστος, μυστηριώδης ψήφ- υρος—κάθισε κατόπι τής θέσι του κ’ ένγεψε σέ κάποιον έψω- ματικό, ο όποιος σήγχε άμέσως έξω.

‘Επειτ’ από λίγες στιγμές, ξαναπαρουσιάστηκε ο άξιωματι- κός αυτός, συνοδεύοντας ένα νεαρό άριστοκράτη άλυσοδεμένο, ο όποιος πλη- σισε θαρραλώς στον κορμό του δέν- δρου, γονάτισε κ’ άκούμπησε τό κερά- λι του σ’ αυτόν. ‘Αμέσως τότε, ένας γι- γαντώσιμος δήμιος ύψωσε τό τοσκούρι του, έδωσε μιά τρομερή τσεκουρία στο λαμό τού νεαρού, και τό αμόφωρο κε- φάλι του κατακυλόνοντας άπαισία, έφτα- σε μπρός στα πόδια τού βασιλέως Κα- ρόλου ΙΑ’, θρέχοντάς τα μέ τό αμα- το!...

‘Ο Κάρολος ΙΑ’ σταυροκοπήθηκε θουθός από φρίκη μπρός στα σατανικά αυτά γεγονότα κ’ οί σύντροφοί του τόν μιμήθηκαν. ‘Επειτα, συγκεντρώνοντας όλο τό θάρρος του, ψιθύρισε τό έξησι γνωστό—και συνηθισμένο κατά τόν Με- σαιώνα γιά τά έόρκια τών βασιμώνω- ρητό τής ‘Αγίας Γραφής:

—Ει έκ τού Θεού ει, λάλησον... Ει δέ εκ τού ‘Ετέρου, σφες ήμάς ενείρηνη!...

Τότε ο άρχιερατικός - φάντασμα ση- κώθηκε πάλι κ’ ή φωνή του κάπας υπό- κωφη σαν νέβγανιε από τάφο, άκούστη- κες όλόκαθαρα:

—Κάρολε ΙΑ’ βασιλεύει!... Τό αμα αυτό πού είδες, δέν θα τρέξη επί τής βασιλείας σου, άλλα μετά π εν τ ε βασιλείας... Συμφορά, συμφορά στον βα- σιλικό Οικο τών Βάζα!...

Κ’ έξαφνα όλα διαλύθηκαν μονομιάς, θαύτατο σκοτάδι άπλώθηκε γύρω άπ’ τόν βασιλιά και τούς άλλους συντρό- φους του, οί όποιοί έσπευσαν ν’ άνά- ψουν τά κεριά τής αθούσης.

Βλέποντας όλοι τώρα τήν αθούσα στην πρώτη συνηθισμένη όμη τής, γύρι- σαν άνακουφισμένοι στο βασιλικό δαϊμά- τιο. ‘Εκεί ο Κάρολος ΙΑ’ έγγραψε ίδιο- χείρας τό πρακτικό τών υπερφυσικών

‘Ο βασιλεύς τής Σουηδίας Ιουστασας ‘Αβόλφον

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ ΜΠΡΑΝΤ

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ

ΠΟ χρόνια τώρα ή γρήα έφημεριδοπάλης στεκόταν μπροστά στην είσοδο ενός μεγάλου θεάτρου του Μπραντ-ουαίη. Τα μαλλιά της ήταν χάτασπρα και τὰ μάτια της είχαν τήν έκφραση εκείνου που δοκίμασε πολύ μεγάλες χαρές, μά και πολύ μεγάλες λύπες. Τό πρόσωπό της τέλος είχε λεπτά κι' ευγενικά χαρακτηριστικά που έδειχναν ότι ή γυναίκα αυτή ήταν άλλοτε μία από τις κυρίες του καλού κόσμου. Κι' όχι μόνο αυτό, μά κι' ότι ήταν μία σπάνια όμορφή. Οί φίλοι της τήν έλεγαν μ' ένα χαμόγελο «κυρία "Αστορμπιλτ"». Ποίος ξέρει ώστόσο

πόο ήταν τό πραγματικό της όνομα.

Έκείνο τό θράυό λοιπόν έτυχε νά τήν προσέξή κι' ή Μόλλυ Ο'Λήαρ που πήγαινε στό θέατρο μέ τόν φίλο της. Η δύο γυναίκες κυτάχθηκαν στά μάτια πολύ παράξενα. Η «κυρία "Αστορμπιλτ"» είχε δη στό ζώή της πολλές νέες σάν τήν Μόλλυ Ο'Λήαρ. Η κοπέλλα ήταν χαριτωμένη, μέ γλυκό πρόσωπο κι' άθωα μάτια. "Όσο για τό φόρεμά της, ήταν συγκινητικό. Τό έμπειρο μου μιάς γυναίκας καταλάβαινε άμέσως ότι είχε κάνει πολλές θυσίες και πολλές ήρωικές προσπάθειες για νά φαη όμορφη, λουσατή, μέ λίγα έξοδα.

Μόλις όμως ή «κυρία "Αστορμπιλτ"» έφριξε μία ματιά στόν άνδρα που συνόδευε τή νέα, κατάλαβε ότι ή κοινωνική τάξη τους ήταν διαφορετική. «Είνε ένας δανδή!» συλλογίστηκε. "Ο συνοδός της Μόλλυ Ο'Λήαρ ήταν ύψηλόσωμος, νευρικός κύριος μέ τήν κρύα και σταθερή ματιά εκείνου που πετυχαίνει πάντα ότι θελήσει.

Η έφημεριδοπάλης χαμογέλασε στην κοπέλλα. Η Μόλλυ, άξαφνα, πέρασε τό χέρι της στό μπράτσο του φίλου της.

—Πάρτε μου μία έφημερίδα, μίστερ Φράνσουορθ... Φρέντ... διόρθωσε γρήγορα κοκκινίζοντας από τήν ντροπή της.

—Μά τί θά τήν κάνης; τήν ρώτησε εκείνος άδιάφορα.

—Δέν ξέρω... του άπάντησε διαταχτικά. Μου πέρασε ή ιδέα ότι θά μου φέρη τύχη...

Ο φίλος της χαμογέλασε ειρωνικά.
—Μην είσαι δά τόσο προληπτική, μικρούλα μου, τής είπε.

—Ω, δέν είνε κακό, Φρέντ... "Επειτα, ποίος ξέρει;... φιθόρισε ή Μόλλυ.

—"Ανοήσιες! τής άπάντησε ό μίστερ Φράνσουορθ. "Αν περιμένεις άπ' τήν τύχη...

—Δέν περιμένω τίποτα! διαμαρτυρήθηκε ή Μόλλυ. Μήπως έκανα τίποτα για νά ντρέπωμαι και θάλω νά τό έπαρθώσω...

—Κι' όμως... Έλεγε ή λαμπερή ματιά της «κυρίας "Αστορμπιλτ"» που έστεκε εκεί κοντά τους.

Ο μίστερ Φράνσουορθ έσφιξε άπάνω του τήν Μόλλυ, μία στιγμή, άνάμεσα στόν κόσμο της είσοδου.

—Βέβαια, δέν έκανε κανένα κακό, άγάπη μου... τής είπε. Μά, καμμία φορά, δέν ξέρει καείς τί μπορεί νά του συμβή... "Ακουσε λοιπόν: άν σου συμβή τίποτα, νά μη διάτσης νάρθης σ' έμένα. Θά σέ συγχωρώω, Μόλλυ...

Η «κυρία "Αστορμπιλτ"» κατάλαβε ότι ό μίστερ Φράνσουορθ

αυτόν συμβάντων, τό όποιο για τήν αθεντικότητα των εξιστορουμένων, ύπόγραψε κι' αυτός κι' οί άλλοι αυτόπται αδικού τοι!...

"Ας άντιπρέσω τώρα, άν θελουν, για νά πεισθούν, οί άναγνώστες μας στην ιστορία, και θά δούν εκεί τά έξής έπιβεβαιωτικά τής τρομερής εκείνης και προφητικής όπτασίας.

Θά δούν δηλαδή, ότι πέντε βασιλείς, μετά τήν βασιλεία του Καρόλου ΙΑ', βασιλεύσε στην Σουηδία ό Γουσταύος Γ', τόν όποιον δολοφόνησε μέ μαχαίρη ό νεαρός εσπαρτίος "Αγκαρ-οστρουμ. Θά δούν έπίσης ότι ό βασιλοκτόνος καταδικάστηκε σέ θάνατο κι' αποκεφαλίστηκε μπροστά στην συνέλευση τών Τεσσάρων Τάξεων του Κράτους κι' ότι τό παιδάκι μέ τό στέμμα, τό όποιο στεκόταν πλάι στό πτώμα άμφοφύρτου πατέρα του, κατά τήν όπτασία, ήταν ό άνήλικος πραγματικά γιους και διάδοχος του δολοφονηθέντος Γουσταύου Γ' βασιλέως της Σουηδίας Γουσταύος "Αδόλφος Δ'...

Τό άναφερόμενο έδω έγγραφο είνε ιστορικό και έγινε γνωστό και πρην άκόμη πραγματοποιηθούν τά γεγονότα της προφητείας.

Και τώρα μπορεί νά θυγάη κανείς δτιδήποτε συμπέρασμα θέλει έπί της άλλοκοτης αυτής ιστορίας...

δέν είχε καλή ψυχή. Ήταν ένας άνθρως που ήθελε τό κακό της Μόλλυ Ο'Λήαρ.

—Μ' άγαπάς; τόν ρώτησε μέ τρυφερότητα ή νέα.

Κι' έβλεπε καείς καθαρά ότι ήθελε λιγάκι έρωτα, για νά δικαιολογήσει δτι κι' άν συνέβαινε. Δέν είνε κανένα κακό ό έρωας.

—Μά ναι, ξέρεεις πόσο σ' αγαπάω... τής άπάντησε ό μίστερ Φράνσουορθ. Σου έφερα μάλιστα και κάτι, για νά σου δείξω πόσο σ' αγαπάω. Θά σου τό δώσω ύστερ' από τό θέατρο...

Και κύταξε τριγύρω του. Η «κυρία "Αστορμπιλτ"» του έφριξε μία δαπεραστική ματιά.

—Παληγόρη! γκρινιάζε ό μίστερ Φράνσουορθ και χαμογέλασε.

«Αυτός ό άνθρως δέν μ' άρέσει—συλλογίστηκε ή «κυρία "Αστορμπιλτ"»—γιατί φαίνεται ότι είνε πατρειμένος. Η γυναίκα του θά λείπη στην Ευρώπη. Η κοπέλλα αυτή δουλεύει, δίχως άλλο, στό γραφείο του. Τέτοιοι άνθρως κάνουν φίλες τους τις δακτυλογράφους... Αύτή τήν φορά όμως θά έλεγε καείς ότι θρήκε τό δάσκαλό του... Δέν μ' άρέσει αυτός ό άνθρως, δέν μ' άρέσει.»

Και πήγε πιο κοντά στην είσοδο. Μά εκείνη τή στιγμή ό μίστερ Φράνσουορθ κι' ή Μόλλυ Ο'Λήαρ μπήκανε στό θέατρο.

***

Δέν είχε τελειώσει άκόμη ή παράσταση, όταν άρχισε νά θρέψη. Η ύγρασία ανέβαινε από τή μαύρη άσφαλο και πάγωνε τήν «κυρία "Αστορμπιλτ"». Πώς άντιπρίχαιε από τό κρύο ή καυμένη! Κανείς βέβαια δέν τήν έμποδίζε νά γυρση στό σπίτι της. Κι' όμως, άν έμεινε άκόμη λίγο, θά μπορούσε νά μαζέψη κι' άλλη μία φουγάτα βεκάρες κι' έτσι θά στεκόταν στό γυρισμό νά πih ένα ποτήρι τζίν στό υπάο του Τόνυ. Ο Τόνυ δέν ήταν κακός, υ: είχε κομειπεινά τά βερσεσέδια. Κι' ή «κυρία "Αστορμπιλτ"» είχε συνήθειες τόσο τό πιστό! "Ας είνε... "Επρεπε νά περιμένη και για κάποιον άλλο λόγο. Έκείνη ή κοπέλλα μέ τ' άθωα μάτια τής είχε θυμίσει τήν παλιά ζωή της κι' είχε εμψύχισει ένα σωρό παλιά φατάσματα...

Μά νά τώρα, άρχισαν πιά νά θυγαίνου οι πρώτοι θεαταί. Τά πολυτελή αυτοκίνητα και τά ταξί ξεχούθησαν κοντά στό πεζοδρόμιο. Ο Μπίγκ Τζιμ, ό μεγαλοπρεπής πορτιέρος του θεάτρου, άρχισε νά φωνάζη δυνατά κι' έπίσημα τά ιδιωτικά αυτοκίνητα. Κι' έβρεχε. Έβρεχε σιγανά, πένθιμα...

—Εσπρηίδες! Τελευταία έκδοσις! φώναζε μέ τή ραγιαμένη φωνή της ή «κυρία "Αστορμπιλτ"». Ο κόσμος σιγά-σιγά άράωσε.
"Αξαφνα ή «κυρία "Αστορμπιλτ"» σήκωσε τό κεφάλι. Τό ζευγαράκι ήταν δίπλα της.

—Μέ κοροϊδισε, αυτός ό θλάκος ό Μπίγκ! φώναζε μέ λύσσα ό μίστερ Φράνσουορθ. Περιμένε μέ δώ πέρα, Μόλλυ. Πάω νά θρω ένα ταξί...

Κι' όταν έφυγε ό μίστερ Φράνσουορθ, ή γρηά «κυρία "Αστορμπιλτ"» πλησίασε τήν Μόλλυ.

—"Ακουσε... τής είπε τότε, ξαφνικά.

Η Μόλλυ άνατόρηχαισε.

—"Ακουσε, τής έαναείτ ή «κυρία "Αστορμπιλτ"», κι' εγώ μία φορά ήμουν όμορφη. Και φρόνιμη. "Ω, πάρα πολύ φρόνιμη...

Η Μόλλυ έκανε νά τραδήξει πιο πέρα.

—"Ημουν κι' εγώ έρωτευμένη, σάν κι' έμένα, εξακολούθησε άτάραχη ή γρηά, ναι...σάν κι' εμένα! Δέν είνε κακό... Βέβαια! Δέν είνε κακό... Έκείνος ήταν πλούσιος... Έγώ ήμουν ύπάλληλος του... Ναι... Και μ' άφισε... "Ημουν τότε δεκαοχτώ χρόνων. Δέν λέω: μου έδινε λεφτά, μά για κύττα πώς κατάντησα, τώρα.

—Γιατί μου τά λέτε όλα αυτά; φιθόρισε ή Μόλλυ Ο'Λήαρ.

Η γρηά έκανε ένα θυμα πμόσρατά κι' είπε:

—Ξέρεις πώς τόν έλεγαν, τόν έλεγαν Φόινσουορθ... Κι' έμοιαζε μέ τό φίλο σου... Ποίος ξέρει. Μπορεί νά ήταν ό πατέρας του... Πώς τόν λένε τόν καλό σου;

Η Μόλλυ Ο'Λήαρ έτρεμε σύγκομη, κάτω από τή βροχή. Κι' άξαφνα, μέ μία πνιγμένη κραυγή, έσκυψε τό κεφάλι κι' άρχισε νά τρέχη σάν τρελλή, ώπου γάχθηκε στό θάθος του δρόμου.

Η «κυρία "Αστορμπιλτ"» μάζεψε τις θρεγμένες έφημερίδες της και τράβηξε κι' εκείνη για τό μπαρ του Τόνυ. "Α, ένα ποτηράκι τζίν θά τής τό έδινε ό Τόνυ, βερσεσέ πάλι, βερσεσέ...

—"Αλήθεια, πώς τόν έλεγαν αυτόν τόν όμορφονό; άναρωτιόταν. Φράνσουορθ; Είχα άκούσει άραγε καλά; Μά ναι, έτσι θά τόν έλεγαν: Φράνσουορθ. Παράξενο όνομα! Τ' άκούω για πρώτη φορά στη ζωή μου...

Κι' ή «κυρία "Αστορμπιλτ"» ήταν δλόχαρη που είχε σώσει από μία συμφορά τήν έρωτευμένη Μόλλυ Ο'Λήαρ.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ ΜΠΡΑΝΤ

